

*и ни дърпат, и ни съдят!
Ах, сега какво ще стани?
Наш Фенер как ще са храни?
Ах, горкана! Ах, горкана!
От де туй годи, как стана!
Ах, Фенер, Фенер прекрасний,
твоята слава ще угасни.*

В притурката към бр. 10 от втората годишнина на вестника (28 септември 1864) е публикувано едно римувано "съобщение", представляващо отговор на условно питане към автора дали е изпълнил поръките да донесе подаръци от Узунджовския панаир. Декларирайки, че се е отнесъл отговорно към ангажимента да не забрави нуждите на всички основни "герои" на хумористичните и публицистични сюжети на изданието си, щедрият на критичност и сарказъм редактор декларира:

От наръчаните стоки, донесъл съм:

за Гайдата - ново ручило,
за Турция* - тъпо шило,
за Пчелата* - неразбрано бръмчило,
за Съветника* - празно грънчило,
за чорбаджиите - ниско подмазило,
за представителите⁴⁰ - лъжило и гладило,
за критиците - гнусно попържило,
за даскалите - лехато мързило,
за поповете - ненесито лакомило,
за калугерите - безочливо просило,
за владиците - лукаво опачило,
за Патрика - борджо заплатило⁴¹,
за Въпроса - мъртвешко носило,
за Народа - мълчило и търпило.*

* В случая са визирани излизачите към тогавашния момент вестници - „Гайда“, „Турция“, „Българска пчела“ и „Съветник“. Вж. и хубавата обзорна статия на П.Р.Славейков върху облика и съдържанието на излизачите по това време периодични издания, озаглавена „Българските вестници“ (II, 6, 23 август 1864).